

บทที่ 1

เวลา

ไม่มีใครอยากยืนอยู่ใกล้หลุมศพ แม้ว่าสมาชิกของพวกเขาหนึ่งร้อยจะถูกฝังอยู่ในสุสานที่จัดขึ้นอย่างลวกๆ ไปถึงสี่คนแล้ว คนอื่นๆ ที่เหลือก็ยังคงทำใจไม่ค่อยได้กับการเอาศพไปฝังไว้ใต้พื้นดินอยู่ดี

ไม่มีใครอยากจะยืนหันหลังชนต้นไม้ด้วยเช่นกัน หลังการโจมตีในครั้งนั้น แม้แต่เสียงพุ่มไม้ดังสวบสาบก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ผู้รอดชีวิตทั้งหลายสะดุ้งสุดตัว ดังนั้นคนเกือบหนึ่งร้อยจึงมาบอกลาแอสเซอร์โดยยื่นเบียดเสียดกันเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่หน้าหลุมฝังศพ สายตาของพวกเขาเคลื่อนหลุกหลิกไปมองศพที่มองเงามืดในป่าที่

เสียงเปรี๊ยะๆ ของกองไฟที่ช่วยให้อุ่นใจก็เจียบลงไปอย่างชัดเจน ฟันของพวกเขามาจดไปตั้งแต่เมื่อคืนนี้ และก็ไม่มีใครอยากจะทำอะไรเพิ่มด้วย เวลส์คงจะไปเองแล้วถ้าเขาไม่มัวแต่ยุ่งอยู่กับการขุดหลุมฝังศพ ซึ่งก็เป็นหน้าที่ที่ไม่มีใครอาสาจะทำอีกเช่นกัน เว้นแต่อีริค เด็กชาวอาร์คาเดียที่ตัวสูง ผู้เจียบขริ่ม

“เราแน่ใจหรือว่าเขาตายแล้วจริงๆ” มอลลี่กระซิบพลางเขยิบออกห่างจากหลุมลึกนั้น ราวกับกลัวว่ามันจะกลืนเธอลงไปด้วย มอลลี่อายุแค่สิบสาม

วันที่สี่สิบเอ็ด

แต่ก็ยังคงดูเด็กกว่านั้น หรืออย่างน้อยก็เคยดูเด็กกว่านั้น เวลส์นึกถึงตอนที่เขาช่วยเธอออกมาตอนยานตก ตอนนั้นแก้มของเธอเปรอะไปด้วยน้ำตาและซีแก่ แต่ตอนนี้ใบหน้าของเด็กสาวเล็กผอมจนแทบจะเรียกได้ว่าชুবตบเลยที่เดียว บนหน้าผากยังมีรอยแผลที่ดูเหมือนไม่ได้รับการทำแผลอย่างเหมาะสมอีกต่างหาก

สายตาของเวลส์เป็นไปมองคอกของแอสเซอร์โดยไม่ได้ตั้งใจ มองไปยังแผลหยักๆ ตรงตำแหน่งที่ลูกธนูปักคอกของเขา ผ่านมาสองวันแล้วที่แอสเซอร์ตาย สองวันนับตั้งแต่ที่มีเงาร่างลึกลับปรากฏขึ้นบนสันเขา ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวอาณานิคมถูกสอนมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาคิดว่าตัวเองรู้ พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ

พวกเขาถูกส่งมายังโลกในฐานะตัวอย่างทดลองมีชีวิต เป็นคนกลุ่มแรกที่ได้เหยียบดาวเคราะห์ดวงนี้ในช่วงสามร้อยปี แต่พวกเขาคิดผิด

คนบางกลุ่มไม่เคยจากไปไหน

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก เวลส์ไม่รู้เลยว่ามืออะไรผิดปกติจนกระทั่งแอสเซอร์ล้มลงไป แอสเซอร์สลักครอกๆ ขณะคลำๆ ดิ่งๆ ลูกธนูที่ปักคอกอยู่นั้นคือตอนที่เวลส์หันขวับไปข้างหลัง... และเห็นคนเหล่านั้น เงาร่างดำๆ ของคนแปลกหน้าเบื้องหน้าพระอาทิตย์ตกดินนั้นดูเหมือนปีศาจมากกว่ามนุษย์ เวลส์กะพริบตาถี่ๆ ใจหนึ่งนึกหวังให้เงาร่างเหล่านั้นอันตรธานหายไป ไม่มีทางที่คนพวกนั้นจะมีอยู่จริง

แต่ภาพหลอนยิ่งธนูไม่ได้

หลังจากเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเวลส์เงียบไปโดยไม่มีใครได้ยิน เขาก็รีบแบกแอสเซอร์ไปที่เต็นท์พยาบาล ในนั้นมีอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่พวกเขาถู้ออกมาได้จากกองไฟ แต่มันก็ไร้ประโยชน์ กว่าเวลส์จะลนลานความหาผ้าพันแผลมาได้ แอสเซอร์ก็จากไปแล้ว

มี คน อยู่บนโลกได้อย่างไรกัน เป็นไปไม่ได้ ไม่มีใครรอดชีวิตจากมหาภัยพิบัติ นั่นเป็นสิ่งที่โต้แย้งไม่ได้เช่นเดียวกับความจริงซึ่งฝังรากลึกอยู่ใน

หัวของเวลส์ว่าน้ำจะกลายเป็นน้ำแข็งที่ 0 องศาเซลเซียส หรือดาวเคราะห์ทั้งหลายย่อมหมุนรอบดวงอาทิตย์ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้เห็นด้วยตาของตัวเอง ผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้ลงมาพร้อมกับยานของอาณานิคมชาวโลก

“เขาตายแล้ว” เวลส์พูดกับมอลลีขณะที่เขาลุกขึ้นยืนอย่างหมดแรง ก่อนที่จะรู้ว่าเกือบทุกคนกำลังจ้องเขา เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อน สีหน้าของคนเหล่านี้ถ้าไม่ได้แสดงความเกลียดชังออกมาตรง ๆ ก็จะไม่เปี่ยมไปด้วยความหวาดระแวง ไม่มีใครเชื่อหรือกลัวลูกชายของสมุหนายกจะถูกส่งตัวไปคุมขังจริงๆ มันจึงง่ายเสียยิ่งกว่าที่แกรห์มจะหว่านล้อมให้ทุกคนเชื่อว่าเวลส์ถูกส่งมาเป็นสายให้พ่อตัวเอง แต่ในยามนั้น ทุกคนกำลังมองเขาด้วยสายตาคาดหวัง

ท่ามกลางความโกลาหลหลังจากเหตุการณ์ไฟไหม้ เวลส์ได้จัดทีมขึ้นมาเก็บรวบรวมข้าวของที่เหลืออยู่และสร้างสิ่งปลูกสร้างแบบถาวร ความสนใจในสถาปัตยกรรมบนโลกที่ครั้งหนึ่งเคยทำให้พ่อผู้เคร่งเครียดของเขาต้องหัวเสียมาแล้ว ตอนนั้นก็กลับทำให้เวลส์สามารถออกแบบบ้านไม้สามหลังได้ บ้านพักเหล่านั้นตั้งอยู่ใจกลางทุ่งโล่ง

เวลส์เงยหน้ามองฟ้าที่เริ่มมืด เขาคงจะยอมทุกอย่างแลกกับการให้สมุหนายกได้มาเห็นบ้านพักเหล่านี้ ไม่ใช่เพื่อพิสูจน์ตัวเองหรืออะไร... ไม่ใช่หลังจากที่เขาได้เห็นพ่อถูกยิงบนชั้นปล่อยยาน ความซิงซิงของเวลส์เหือดหายไปเร็วพอๆ กับที่สีเลือดเหือดหายไปจากแก้มของสมุหนายก ตอนนี้เวลส์ขอเพียงแค่วันหนึ่ง พ่อของเขาจะมีโอกาสได้เรียกโลกว่าบ้าน ชาวอาณานิคมที่เหลือควรจะตามลงมาเมื่อมีการประเมินแล้วว่าสภาพบนโลกนั้นปลอดภัย แต่ตอนนี้เวลส์ก็ผ่านไปยี่สิบเอ็ดวันแล้วโดยไม่มีแม้แต่แสงวูบวาบบนท้องฟ้า

ขณะที่เวลส์ลัดสายตาลงมองพื้น ความคิดของเขาก็หวนกลับไปสู่งานที่ต้องทำตรงหน้า การบอกลาเด็กชายที่กำลังจะถูกส่งไปยังสถานที่พำนักอันมืดมิดกว่าท้องฟ้าในยามนี้

วันที่สี่สิบเอ็ด

เด็กสาวคนหนึ่งที่ยืนข้างเวลส์ตัวสั้นเทิ้ม “เราเร่งมือกันหน่อยได้ไหม” เธอว่า “ฉันไม่อยากจะยืนอยู่ตรงนี้ทั้งคืนหรอกนะ”

“ระวังน้ำเสียงของตัวเองหน่อย” เด็กสาวอีกคนที่ชื่อเคนดัลล์เอ็ดริมฝีปากบอบบางของเธอเบ้ออย่างไม่พอใจ ในตอนแรกเวลส์นี่คิดว่าเธอเป็นเพื่อนร่วมยานฟินิกซ์เสียอีก แต่สุดท้ายเขาก็พบว่าแวมตาถือดีและสำเนียงห้วนๆ ของเธอ นั้นเป็นแค่การเลียนแบบบรรดาเด็กสาวที่เติบโตมาพร้อมกับเวลส์เท่านั้น นี่เป็นพฤติกรรมปกติของเด็กๆ ชาววัลเดินและอาร์คาเดีย แต่เขาก็ยังไม่เคยเจอใครที่ทำได้ใกล้เคียงเท่าเคนดัลล์มาก่อน

เวลส์มองหาแกรห์ม ชาวฟินิกซ์อีกเพียงหนึ่งเดียวนอกจากเวลส์และคลาร์ก ปกติแล้วเวลส์จะไม่ชอบให้แกรห์มแสดงบทหัวหน้ากลุ่ม แต่แกรห์มก็เป็นเพื่อนของแอชเซอร์ และเหมาะที่จะเป็นผู้กล่าวอำลาในงานศพมากกว่าเวลส์ แต่แกรห์มเป็นอีกหนึ่งคนที่ไม่มาร่วมงานศพ...คลาร์กก็ด้วย เธอออกไปช่วยเบลลามีตามหาน้องสาวในช่วงไฟไหม้ และทิ้งคำพูดเผ็ดร้อนห่าคำที่เธอตวาดใส่เวลส์ก่อนจากไป นาย-ทำลาย-ทุกอย่าง-ที่นาย-จะต้อง

เสียงสวบสาดดังขึ้นในดงไม้ ตามมาด้วยเสียงตกใจเฮือกดังขึ้นในกลุ่มคน เวลส์ดึงมอลลีไปอยู่ข้างหลังเขาทันทีด้วยสัญชาตญาณ มืออีกข้างคว้าพลั่ว

แกรห์มก้าวเข้ามาในลานโล่ง ข้างๆ เขาคือเด็กชาวอาร์คาเดียสองคน... อาซุมา กับ ดีมิทรี... และเด็กสาวชาววัลเดินอีกคนที่ชื่อโลล่า เด็กหนุ่มทั้งสามแบกท่อนไม้มาเติมอ้อมแขน ส่วนโลล่าหนีบกิ่งไม้มาด้วยสองสามกิ่ง

“ขวานเล่มอื่น อยู่ที่นี่เอง” เด็กชาววัลเดินที่ชื่ออันโตนิโอพูดขึ้น เขาเพ่งมองอุปกรณ์ชิ้นนั้นที่สะพานอยู่บนไหล่ของอาซุมา กับ ดีมิทรี “เราต้องใช้มันเมื่อตอนบ่าย พวกนายรู้ไหม”

แกรห์มเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งขณะมองสำรวจบ้านพักหลังใหม่ สุดท้ายพวกเขา ก็สร้างบ้านเป็นเสียดี ครั้งนี้ไม่มีช่องโหว่บนหลังคาแล้ว ซึ่งก็หมายความว่าตอนกลางคืนมันคงจะอุ่นขึ้นมากและแห้งกว่าเดิมมาก แต่ไม่มี

สิ่งปลูกสร้างหลังไหนที่มีหน้าตาต่าง เพราะนั่นกินเวลานานเกินไป และถ้าไม่มีกระจกหรือพลาสติกกรุบานหน้าต่าง มันก็แทบเป็นอย่างไรไปไม่ได้นอกจากรูโหว่บนผนังเท่านั้น

“เชื่อฉันเถอะ มันสำคัญกว่าแน่นอน” แกรห์มพูดพลางยกท่อนไม้ที่แบกอยู่ขึ้น

“พีนเธอ” มอลลี่ถาม เธอสะดุ้งเมื่อแกรห์มแค้นหัวเราะหึๆ

“ไม่ใช่ หอก ต่างหาก กระจ่ท่อมไม้สองสามหลังนี้มันไม่ช่วยให้เราปลอดภัยได้หรอกนะ เราต้องป้องกันตัวเอง ครั้งหน้าถ้าไอ้เวรพวกนั้นโผล่มา เราจะต้องพร้อมรับมือ” สายตาของแกรห์มเบือนไปยังแอสเซอร์ แล้วสีหน้าอันไม่คุ้นเคยก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขาบหนึ่ง โทสะกับความหยิ่งผยองที่เคลือบอยู่บนหน้าเขายามปกติบัดนี้ปรี่แตก เผยให้เห็นอะไรบางอย่างที่คล้ายคลึงกับความเศร้าสร้อยอย่างแท้จริง

“นายอยากมาร่วมพิธีแป็บหนึ่งไหม” เวลส์ถามเสียงอ่อนลง “ฉันคิดว่าเราควรจะทำอะไรกับแอสเซอร์สักหน่อย นายรู้จักเขาดี เพราะงั้นนายอาจจะอยาก...”

“ดูเหมือนนายจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนี่” แกรห์มตัดบท เขาเสียงไม่มองศพของแอสเซอร์ด้วยการหันมาสบตาเวลส์ “ตามสบายเถอะ สมุหนายก”

พอถึงตอนที่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว เวลส์กับอีริกก็โกยดินกลบหลุมศพเป็นครั้งสุดท้ายในขณะที่พริยาเอาพวกดอกไม้ไปคล้องรอบป้ายหลุมศพไว้ คนอื่นๆ ที่เหลือทยอยเดินออกไป ถ้าไม่ใช่เพื่อเดินหนีที่ฝังศพก็คงเพื่อไปจับจองที่ว่างในบ้านพักหลังใหม่ แต่ละหลังจุได้ยี่สิบคนสบายๆ หรือสามสิบ ถ้าทุกคนเหนื่อย...หรือหนาว...จนขี้เกียจจะบ่นถ้าหากมีใครไม่รู้มาพาดบนกองผ้าห่มใหม่ๆ ด่าๆ หรือศอกใครไม่รู้โดนหน้า

เวลส์ผัดหวังก็จริง แต่ก็ไม่ได้แปลกใจอะไรที่พบว่าโล่ซ่าไปจองบ้านพักหลังหนึ่งให้แกรห์มกับพรรคพวกอีกแล้ว ทำให้เด็กๆ ที่อายุน้อยกว่าต้อง

วันที่สี่สิบเอ็ด

นอนสั้นเต็มท่ามกลางอากาศหนาวเย็นในทุ่งโล่งสลัดกับอาการหวัดผวาเงามืดที่เคลื่อนไหววูบวาบรอบๆ บริเวณ แม้จะมีการ์ดอาสาเผ่ายามให้ คนที่ถูกทิ้งไว้ข้างนอกก็คงจะไม่ได้นอนหลับอย่างเต็มอ้อมอยู่ดี

“นี่” เวลส์เรียกแกรห์มซึ่งเดินผ่านมาพอดี ในมือเขาถือหอกที่เพิ่งทำเสร็จไปแค่ส่วนเดียว “เมื่อคืนนี้นายกับดีมีทริจะเผ่ายามกะสอง งั้นทำไมพวกนายถึงไม่มานอนข้างนอกล่ะ ฉันจะได้ไปตามงายหน่อยตอนเปลี่ยนกะ”

ก่อนที่แกรห์มจะทันได้ตอบอะไร ไล่ล่าก็เดินนวนายเข้ามาเกาะแขนแกรห์ม “นายสัญญาแล้วนะว่าคืนนี้นายจะอยู่กับฉัน ฉันกลัวจนไม่กล้านอนคนเดียวแล้วนี่” เธอเอ่ยเสียงแหลมระทวยผิดกับเสียงพูดห้วนๆ ตามปกติลิปลิป

“โทษทีนะ” แกรห์มยกไหล่ให้เวลส์ เวลส์รับรู้ได้ถึงคำความถือดีในน้ำเสียงของแกรห์ม “ฉันเกลียดที่ต้องผิดคำพูดนะ” แกรห์มโยนหอกเล่มนั้นมาให้เวลส์ซึ่งรับเอาไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียว “ฉันขอเผ่ายามคืนพรุ่งนี้แทนแล้วกัน ถ้าพวกเรายังไม่ตายกันหมดซะก่อน”

ไล่ล่าทำเป็นตัวสั้นเกินจริง “แกรห์ม” เธอเอ็ด “นายไม่ควรจะพูดอะไรอย่างนั้นนะ!”

“ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะปกป้องเธอเอง” แกรห์มโอบไล่ล่าเอาไว้ “หรือถ้าไม่สำเร็จ เธอก็มั่นใจได้เลยว่าคืนสุดท้ายบนโลกของเธอจะต้องเป็นคืนที่เยี่ยมยอดที่สุดในชีวิตแน่” ไล่ล่าหัวเราะคิกคัก เวลส์ต้องห้ามใจไม่ให้เปลวกลอกตา

“พวกนายน่าจะไปนอนข้างนอกทั้งคู่” อีริคพูดขณะที่เขาไพล่ออกมาจากเงามืด “คนที่เหลือจะได้นอนพักบ้าง”

แกรห์มหัวเราะหึๆ “อย่าคิดว่าฉันไม่เห็นเฟลิกซ์แอบย่องออกมาจากฟูกของนายเมื่อเช้านี้ะ อีริค ถ้าจะมีอะไรที่ฉันทนไม่ได้ ก็พวกปากว่าตาขยิบนี่ละ”

ใบหน้าของอีริคปรากฏรอยยิ้มที่หาดูได้ยากยิ่งขึ้นมาวูบหนึ่ง “จริง

แต่นายก็ไม่ได้อินเสียงเรานี่”

“ไม่เอาน่า” ไลล่าดึงแกร์หม์ให้ออกเดิน “รีบไปก่อนที่แทมซันจะยกเตียงของเราให้คนอื่นเถอะ”

“นายอยากให้ฉันช่วยเผ่ากะนี้เป็นเพื่อนไหม” อีริคหันไปมองเวลส์ เวลส์ส่ายหน้า “ไม่เป็นไร พริยาออกไปเดินลาดตระเวนรอบนอกแล้ว”

“นายคิดว่าพวกมันจะกลับมาอีกจริงๆหรือ” อีริคลดเสียงลงถาม เวลส์เหลียวไปมองข้างหลังเพื่อว่ามีใครแอบฟังอยู่ในความมืด จากนั้นค่อยพยักหน้า “นั่นไม่ใช่แค่คำเตือนหรอกนะ มันเป็นการแสดงแสนยานุภาพต่างหาก ไม่ว่าจะพวกมันจะเป็นใครก็ตาม พวกมันก็อยากให้เรารู้ว่าพวกมันไม่พอใจที่เรามาอยู่กันที่นี่”

“ใช่ ชัดเลยว่าพวกมันไม่พอใจ” อีริคพูดพลางหันไปมองทุ่งโล่งที่ซึ่งแอชเซอร์ถูกฝัง เขาถอนหายใจแล้วบอกราตรีสวัสดิ์เวลส์ก่อนเดินไปยังกองที่นอนซึ่งจัดเตรียมขึ้นอย่างลวกๆ ตรงนั้นมีเปลิกซ์กับคนอื่นๆ ไปยืนนอกกันอยู่รอบๆ กองไฟที่ดับมอดแล้วตามความเคยชิน

เวลส์ยกหมอกพาดบ่าแล้วมองหาพริยา เขาเพิ่งเดินไปได้สองสามก้าว แต่แล้วไหล่ก็ไปกระแทกอะไรสักอย่าง มีเสียงร้องแหลมดังขึ้นในความมืด

“เธอไม่เป็นไรนะ” เวลส์ถามพร้อมกับยื่นมือที่มันคงออกไปช่วยจับ

“ฉันไม่เป็นไร” เด็กสาวตอบเสียงสั้น มอลลีนั่นเอง

“คืนนี้เธอจะนอนที่ไหนกันเนี่ย ฉันจะช่วยจัดที่นอนให้”

“ข้างนอกนี่ละ บ้านพักเต็มหมดแล้ว” เธอพูดเสียงอ่อย

เวลส์อยากจะทำแกร์หม์กับไลล่าโยนลงลำธารเสียเหลือเกิน “ยังหนาวอยู่หรือเปล่า” เขาถาม “ฉันไปเอาผ้าห่มให้ใหม่” ถ้าจำเป็นเขาจะไปแย่งมาจากแกร์หม์เลยละ

“ฉันไม่เป็นไรหรอก คืนนี้ไม่ค่อยหนาวเท่าไรนี่ จริงไหม”

เวลส์เฟ่งพินิจเธอด้วยความสงสัย เพราะตั้งแต่พระอาทิตย์ตก อุณหภูมิก็ลดลงมากทีเดียว เขายื่นหลังมือไปแตะหน้าผากมอลลี เด็กสาวตัวอุ่นๆ

วันที่สี่สิบเอ็ด

“แน่ใจนะว่าเป็นอะไร”

“สงสัยจะมีนหัวนิตหน่อย” เธอยอมรับ เวลส์ยิ้มปากแน่น ข้าวของของพวกเขาถูกไฟเผาไปไม่น้อย ซึ่งหมายความว่าป็นส่วนอาหารก็ลดลงอย่างมีนัยสำคัญด้วยเช่นกัน “เฮ้” เขาล้วงกระเป๋าแล้วหยิบแพ็คโปรตีนที่ยังไม่ทันได้กินออกมาให้เธอ “กินนี่ซะ”

มอลลีส่ายหน้า “ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่หิวนะ” เธอเอ่ยด้วยเสียงอ่อนแรง

หลังจากบังคับให้เธอสัญญาแล้วว่า ถ้าพรุ่งนี้อาการยังไม่ดีขึ้น เธอจะต้องบอกเขา เขาก็ออกไปตามหาพริยาต่อ พวกเขาปรึกษาพยาบาลส่วนใหญ่เอาไว้ได้ แต่จะมีประโยชน์อะไรถ้าไม่มีคนที่รู้วิธีใช้มัน เขานึกสงสัยว่าตอนนี้ คลาร์กกับเบลลามีจะเดินทางไปไกลแค่ไหนแล้ว สองคนนั้นจะพบร่องรอยของอีกเทเวียบ้างหรือไม่ แต่แล้วความกลัวก็ผุดวาบขึ้นท่ามกลางความเหนื่อยล้า เมื่อเวลส์นึกได้ว่าอันตรายแบบใดที่รอคลาร์กอยู่ในป่า เธอกับเบลลามีออกไปก่อนค่ายจะถูกโจมตี ทั้งคู่ไม่รู้ว่าจะข้างนอกนั้นมี คน อยู่ เป็นชาวโลกที่สื่อสารด้วยการใช้ลูกธนูอำมหิต

เขาถอนหายใจขณะแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า พลังส่งคำสวดภาวนาไปให้เด็กสาวที่เขาเอาชีวิตคนอื่นนับไม่ถ้วนไปเสี่ยงเพื่อปกป้อง เด็กสาวผู้ซึ่งดวงตากลุ่กโชนด้วยความเกลียดชังตอนที่เธอบอกเขาว่าไม่อยากจะเห็นหน้าเขาอีกต่อไป

บทที่ 2

คลาร์ก

ทั้งคู่เดินเท้ามาร่วมสองวันแล้ว โดยหยุดพักคราวละหนึ่งหรือสอง ชั่วโมงเท่านั้น น้องของคลาร์กร้อนผ่าว แต่เบลลามีไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดเดินเลย และเชื่อว่าคลาร์กจะสนใจ...ความจริงแล้วเธอยินดีต้อนรับความเจ็บปวดด้วยซ้ำ เพราะยิ่งเธอนึกถึงเอ็นร้อยหวายของตัวเองมากขึ้นเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกถึงความเจ็บปวดในอกยามนึกถึงเพื่อนที่เธอไม่สามารถจะช่วยเหลือไว้น้อยลงเท่านั้น

เธอสูดหายใจลึก ต่อให้จะถูกปิดตา ก็ยังบอกได้อยู่ดีว่าตอนนี้พระอาทิตย์ตกไปแล้ว อากาศอวลไปด้วยกลิ่นดอกไม้สีขาวที่บ้านเฉพาะตอนกลางคืน หมู่ต้นไม้ดูราวกับสวมชุดราตรีสำหรับไปกินอาหารค่ำ คลาร์กอยากรู้จริงๆ ว่าดอกไม้แปลกประหลาดพวกนี้กำลังใช้ประโยชน์จากวิวัฒนาการในรูปแบบใด บางทีมันอาจจะดึงดูดแมลงกลางคืนละมั้ง กลิ่นเฉพาะตัวของมันอบอวลไปทั่วบริเวณเป็นดงไม้หนาที่บ คลาร์กชอบอะไรแบบนี้มากกว่า ต้นแอ๊ปเปิ้ลซึ่งถูกปลูกเรียงเป็นแถวที่เธอกับเบลลามีเห็นก่อนหน้านี้ ขนคอของเธอลุกชันเมื่อนึกภาพต้นไม้ที่เว้นระยะห่างเท่าๆ กันเหมือนแถวของการ์ดที่กำลังยื่นอย่างฝั่งผายอย่างไรอย่างนั้น

วันที่สี่สิบเอ็ด

เบลลามีเดินนำเธอไปสองสามเมตร เขาทำตัวเงิบเขี้ยวเหมือนตอน ออกล่าสัตว์ เพียงแค่ครั้งนี้เขาไม่ได้ไล่ตามกระต่ายหรือกวาง แต่กำลังตามหา น้องสาวของตัวเอง

นี่ก็ผ่านมาเกือบหนึ่งวันแล้วนับตั้งแต่ทั้งคู่เห็นรอยเท้าชุดล่าสัตว์ ความจริงที่ไม่มีใครกล้าเอื้อนเอ่ยเริ่มกระจ่างชัดขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางความเงิบงัน คลาร์กถึงกับรู้สึกว่าการจริงข้อนั้นกำลังกดทับอยู่บนหน้าอกของเธอ

พวกเขาคลาดกับอ็อกเทเวียอย่างสิ้นเชิงแล้ว

เบลลามีหยุดบนยอดเนิน คลาร์กเดินตามไป ทั้งคู่ยืนห่างจากผาเพียง สองถึงสามเมตร พื้นเบื้องล่างเป็นเนินชันทอดสู่พื้นน้ำใสวาววับ พระจันทร์ ด้านบนกลมโตสุกสว่าง อีกดวงสะท้อนอยู่บนผิวน้ำสั่นกระเพื่อม

“สวยจัง” เบลลามีพูดโดยไม่หันมามองเธอ น้ำเสียงแผ่วแว่วเย้ยหยัน คลาร์กเอามือแตะแขนเบลลามี เขาสะดุ้ง แต่ก็ไม่ได้ผลอะไร “พินินว่า อ็อกเทเวียก็คงคิดแบบเดียวกัน เราควรจะลงไปดูใหม่ว่ามันมีร่องรอยของ...” คลาร์กหยุดกลางคัน ไขว่คว้าอยู่ดีๆ อ็อกเทเวียก็ออกมาเดินเล่นในป่าเสียที่ไหน ถึงจะไม่มีใครพูดออกมาตรงๆ แต่การหายตัวไปอย่างกะทันหันของอ็อกเทเวีย ก็บอกรอยเท้าที่บ่งบอกว่าเธอถูกจู่โจมกระชากลากถุนั้น...หมายความว่าเธอถูก จับตัวไป

แต่ใครกันล่ะ คลาร์กนึกถึงต้นแอ๊ปเปิ้ลอีกครั้ง แล้วก็ตัวสั้น

เบลลามีก้าวไปข้างหน้าสองสามก้าว “ตรงนี้ดูไม่ค่อยชันเท่าไรหรอก” เขาพูดพลางเอื้อมมาจับมือเธอ “ไปกันเถอะ”

ทั้งคู่ไม่มีใครพูดอะไรขณะปีนลงไปตามพื้นลาด คลาร์กเหยียบแอ่งโคลน แล้วสิ้นพรวด เบลลามีจับมือเธอแน่นกว่าเดิมเพื่อช่วยให้เธอทรงตัว ทันทีที่ลงมาถึงพื้นราบ เขาก็ปล่อยมือแล้ววิ่งเหยาะๆ ไปหาน้ำเพื่อตรวจหารอยเท้า ตรงริมฝั่ง

คลาร์กยังคงยืนเพ่งมองทะเลสาบอยู่ตรงนั้นขณะที่ความอัศจรรย์ใจ เข้ามาแทนที่ความเหนื่อยล้าในแขนขา ผิวน้ำราบเรียบดูผิวกระจก และ

ภาพสะท้อนของพระจันทร์ที่อยู่บนนั้นก็ดูเหมือนอัญมณีเม็ดหนึ่งซึ่งถูกล็อกเอาไว้ในตู้ใส่ที่เธอเคยเห็นในศูนย์แลกเปลี่ยน

เบลลามีหันกลับมา สีหน้าของเขาก็ดูเหนื่อยอ่อน เขาดูเหมือนใกล้จะยอมแพ้ “เราควรจะพักกันได้แล้วมั้ง” เขาว่า “ถ้าไม่มีร่องรอย มันก็ไม่มีประโยชน์ที่เราจะออกไปเดินสะเปะสะปะในความมืด”

คลาร์กพยักหน้าแล้วสลัดสัมภาระลงบนพื้นก่อนจะชูแขนขึ้นเพื่อยึดเส้นยึดสาย เธอเหนื่อยล้า เหงื่อโชก ตามเนื้อตัวยังเปรอะไปด้วยคราบขี้เถ่าที่หมักหมมมาหลายวัน หญิงสาวอยากชำระมันออกไปเต็มที่

เธอค่อยๆเดินไปที่ทะเลสาบแล้วคุกเข่าลงตรงริมฝั่งพลาเงาปลายนิ้วแตะผิวน้ำ ตอนที่มาถึงโลกใหม่ๆ เธอพากเพียรที่จะกรองน้ำดื่มหน้าอาบให้สะอาด เชื่อว่ามันจะมีเชื้อแบคทีเรียที่ปนเปื้อนสารกัมมันตภาพรังสี แต่ตอนนี้เธอไม่มีไอโอดีนเหลืออยู่อีกแล้ว และหลังจากได้เห็นเปลวเพลิงคร่าชีวิตเพื่อนรักของเธอไประหว่างที่เธอถูกแฟนเก่ายื้อตัวเอาไว้ น้ำในทะเลสาบก็ดูเหมือนจะกลายเป็นปัญหาข้อเล็กที่สุดสำหรับเธอ

คลาร์กถอนหายใจยาวๆ และหลับตา ปล่อยให้ความตึงเครียดสลายไปพร้อมลมหายใจในอากาศศรัทธิกาล

เธอลุกขึ้นแล้วหันไปมองเบลลามี เขายืนนิ่ง สายตาจับจ้องทะเลสาบด้วยความเคร่งเครียดจนคลาร์กอดสู่นะทานไม่ได้ สัญชาตญาณแรกของเธอคือการปลิกตัวออกไปเพื่อให้เขาได้อยู่ตามลำพัง แต่แล้วแรงกระตุ้นอีกอย่างก็เข้ามาแทนที่ รอยยิ้มซุกซนปรากฏบนใบหน้าของหญิงสาว

จู่ๆ เธอก็ดึงเสื้อคลุมเหนือออกทางศีรษะ สลัดรองเท้าบูตทิ้ง และก้าวออกจากกางเกงเปื้อนขี้เถ่า คลาร์กหมุนตัวขวับและนึกอยากจะได้เห็นสีหน้าของเบลลามีตอนที่เขามองดูเธอเดินลงไปทะเลสาบโดยมีแค่เสื้อชั้นในกับกางเกงในเสียดจริงๆ

น้ำเย็นกว่าที่คิด เธอเริ่มรู้สึกวูบวาบตามเนื้อตัวโดยไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอากาศตอนกลางคืนหรือเพราะสายตาของเบลลามีที่กำลังจับจ้องเธอ

วันที่สี่สิบเอ็ด

อยู่กันแน่

เธอแหวกน้ำไปข้างหน้าพร้อมกับร้องเสียงแหลมเมื่อน้ำหมุนวนอยู่รอบป่า บนอาณานิคมนั้นมีน้ำน้อยเกินกว่าที่จะเอามาใช้อาบแช่ และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่คลาร์กรับรู้ความรู้สึกว่าการที่ทั้งร่างอยู่ในน้ำนั้นมันเป็นอย่างไร เธอทดลองยกเท้าขึ้นจากโคลนและพยายามลอยตัว การทำเช่นนี้ให้ความรู้สึกมีพลังและเปราะบางในคราวเดียวกันอย่างน่าประหลาด เป็นเวลาครู่หนึ่งที่เราลืมไปว่าเพื่อนรักของเธอถูกเปลวไฟคร่าชีวิตไป ลืมไปว่าเธอกับเบลลามีหาร่องรอยของอ็อกเทเวียไม่เจอ ลืมไปจนหมดสิ้นว่าชุดว่ายน้ำแบบเฉพาะกิจนี้จะใสแจ๋วจนมองเห็นได้ยามขึ้นจากน้ำ

“ฉันว่ารังสีคงจะทำให้สมองเธอเพี้ยนไปแล้วแหงๆ”

คลาร์กเอี้ยวตัวไปเห็นเบลลามีกำลังมองเธอด้วยความประหลาดใจปนขบขัน รอยยิ้มवादคีติ์ตาของเขาหวนกลับมาอีกครั้ง

เธอหลับตา สูดหายใจลึกๆ มุดลงไปใต้น้ำ แล้ววินาทีต่อมาก็โผล่ขึ้นมา หัวเราะขณะที่น่าไหลรินลงมาตามใบหน้าเป็นสาย “ไม่เห็นเป็นอะไรเลย”

เบลลามีก้าวมาข้างหน้า “สรุปคือหัวสมองนักวิทยาศาสตร์ของเธอรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าน้ำตรงนี้มีมลพิษภัยอย่างนั้นสินะ”

คลาร์กส่ายหน้า “เปล่า” เธอขู่มือข้างหนึ่งขึ้นมาแล้วทำเป็นตรวจสอบน้ำอย่างออกท่าออกทาง “ตอนที่เรากำลังคุยกันอยู่ที่นี่ ฉันอาจจะม่ครีบหรือเหงือกปลางอกขึ้นมาก็ได้นะ”

เบลลามีผงกศีรษะพร้อมแสวงตีสีหน้าเคร่งเครียด “เอาเถอะ ถ้าเธอม่ครีบงอกขึ้นมาจริงๆ ฉันสัญญาว่าจะไม่รังเกียจก็แล้วกัน”

“โอ้ เชื่อหัวฉันได้เลยว่าฉันจะไม่ยอมเป็นมนุษย์กบลายพันธุ์คนเดียวแน่ๆ”

เบลลามีเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “หมายความว่ายังไง”

คลาร์กประคบบมือ ตักน้ำขึ้นมา แล้วสาดใส่เบลลามีพลางหัวเราะชอบใจ “ที่นี้นายก็ต้องม่ครีบเหมือนฉันแล้วละ”

“เธอไม่น่าทำอย่างนั้นเลยนะ” เสียงของเบลลามีทุ้มต่ำน่ากลัว รูปหนึ่ง คลาร์กคิดขึ้นมาว่าเธอคงจะทำให้เบลลามีโมโหจริงๆ เข้าใจแล้ว แต่แล้วเขาก็จับชายเสื้อของตัวเองและถอดมันออกอย่างรวดเร็ว

พระจันทร์นั้นทั้งดวงโตและเจิดจ้าจนเธอไม่มีทางมองรอยยิ้มของเบลลามี ผิดไปแน่ๆ ขณะเขาเอื้อมมือลงไปปลดกระดุมกางเกง เขาโยนกางเกงทิ้งไปข้างๆ รวากับว่านั่นไม่ใช่กางเกงเพียงตัวเดียวที่เขาถืออยู่บนดาวเคราะห์ดวงนี้ ขยายยาวๆ ล่าสันของเขาดูซีดลงไปเมื่อเทียบกับกางเกงขาสั้นสีเทา คลาร์ก หน้าแดง แต่ก็ไม่หันหนี

เบลลามีลงมาในทะเลสาบแล้วย่นระยะห่างระหว่างเธอกับเขาด้วยการแหวกน้ำอย่างทรงพลังเพียงสองสามครั้ง เขาเคยคิดว่าไปฝึกว่ายน้ำมาแล้วระหว่างเดินสำรวจลำธาร และนี่เป็นครั้งหนึ่งที่เขาไม่ได้โมโหจริงๆ

เขาหายลงไปได้ผิวน้ำ นานพอให้คลาร์กรู้สึกกังวลขึ้นมาดูหนึ่ง แล้วมือของเขาก็เอื้อมมาจับข้อมือของเธอ หญิงสาวร้องว้ายขณะที่เขาหมุนตัว เธอด้วยคิดว่าเธอคงจะสาจนน้ำคื่น แต่เบลลามีก็แค่จ้องมองเธอครู่เดียว ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาไล่นิ้วไปตามลำคอของเธอ “ยังไม่มีเหงื่อออกปลา” เขาเอ่ยเสียงแผ่วเบา

คลาร์กตัวสั่นขณะเงยหน้าขึ้นมองเขา ผมของเขากลับหายไปข้างหลัง หยดน้ำเกาะพรราวทั่วเขตรอบๆ รอบแนวกรามของเขา ดวงตาสีเข้มของเขา ลุกโชนไปด้วยแววดุจหินผัดจากรอยยิ้มขี้เล่นประจำตัวของเขาราวเป็นคนละคน เป็นเรื่องยากเหลือเกินที่จะเชื่อว่านี่คือเด็กหนุ่มคนเดียวกับที่เธอเคยเอาแขนโอบอย่างไม่ตั้งใจตอนอยู่ในป่า

บางอย่างในแววตาของเขาเปลี่ยนแปลงไป แล้วเธอก็หลับตาลง ด้วยแน่ใจว่าเขากำลังจะจูบเธอแล้ว เกิดเสียงสวบสวบดังขึ้นในดงไม้ เบลลามีหันขวับ “นั่นมันอะไรกัน” เขาถามแล้วผละขึ้นฝั่งโดยไม่รอฟังคำตอบจากคลาร์ก ทั้งเธอไ้ในน้ำตามลำพัง

คลาร์กมองดูเบลลามีคว่ำหน้าแล้วหายเข้าไปในเงามืด เธอถอนหายใจ

วันที่สี่สิบเอ็ด

จากนั้นก็ดำเนินตัวเองในใจว่าทำไมเธอถึงได้โง่อย่างนี้ ถ้าคนที่ทั้งคู่กำลังออกตามหาอยู่คือครอบครัวเธอละก็ เธอเองก็คงจะไม่มาฆัวเสียเวลาเล่นน้ำอยู่แบบนี้หรอก เธอเอียงคอไปข้างหลังเพื่อให้หยตน้ำไหลออกไปจากใบหน้าในขณะที่เธอมองดูท้องฟ้าพลางนึกถึงร่างของคนสองคนที่ล่องลอยอยู่ท่ามกลางดวงดาวเหล่านั้น พ่อแม่จะพูดว่าอย่างไรนะถ้าได้มาเห็นเธอในตอนนี้นะ บนดาวเคราะห์ซึ่งทั้งคู่ไฝฝันที่จะเรียกว่าบ้านมาตลอด

“เรามาเล่นเกมแอตลาสกันได้อีกไหมคะ” คลาร์กถามขณะโน้มตัวเข้าหาผู้เป็นพ่อเพื่อแอบดูหน้าจอแท็บเล็ต มันเต็มไปด้วยสมการที่ดูซับซ้อนซึ่งคลาร์กยังไม่เข้าใจ แต่จะเข้าใจในสักวันหนึ่ง อีกไม่นานนี่ละ เพราะถึงจะยังอายุแค่แปดขวบแต่เธอก็เริ่มเรียนวิชาพีชคณิตแล้ว พ่อคอรัและกลาสส์ได้ยินเรื่องนี้ ทั้งคู่ก็กลอกตาและกระซิบกระซาบเสียงดังว่าคณิตศาสตร์นั้นมันไร้ประโยชน์แค่ไหน คลาร์กพยายามอธิบายว่าถ้าไม่มีคณิตศาสตร์ เราก็คงไม่มีหม้อ ไม่มีวิศวกร ซึ่งหมายความว่าเราทุกคนจะต้องตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บทั้งที่สามารถป้องกันได้... ถ้าหากว่าอาณานิคมไม่ไ้ระเบิดไปเสียก่อนนะนะ แต่คอรัและกลาสส์ก็เพียงแค่หัวเราะและใช้เวลาที่เหลือของวันนั้นไปกับการหัวเราะดิกดักทุกครั้งที่คลาร์กเดินผ่าน

“อีกนาที่หนึ่งนะ” ผู้เป็นพ่อบอก เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยขณะเอามือปิดหน้าจอเพื่อจัดเรียงสมการใหม่ “พ่อแค่ต้องทำอันนี้ให้เสร็จก่อน”

คลาร์กยื่นหน้าไปใกล้แท็บเล็ต “ให้หนูช่วยไหมคะ ถ้าพ่ออธิบายให้หนูฟัง หนูว่าหนูต้องคิดส่วนที่ยากๆ ออกแน่”

เขาหัวเราะแล้วขยี้ผมเธอ “พ่อก็แน่ใจว่าลูกต้องทำได้แน่ แต่แค่ นั่งอยู่ตรงนี้เฉยๆ ลูกก็ช่วยพ่อได้แล้ว ลูกช่วยเตือนพ่อว่าทำไมงานวิจัยของเราถึงได้สำคัญนัก” เขายิ้ม ปิดโปรแกรมที่ใช้ทำงานและเปิดแผนที่แอตลาสขึ้นมา เหนือโอโซนมีภาพลูกโลกสามมิติปรากฏขึ้น

คลาร์กเอานิ้วปิดอากาศแล้วลูกโลกก็หมุนตาม “นี่คือที่ไหนคะ” เธอถาม

พลงซึ่ไปที่เส้นขอบของประเทศขนาดใหญ่

พ่อเธอหยีตา “ไหนดูซิ...นั่นคือซาอุดีอาระเบีย”

คลาร์กเอานิ้วจิ้มไปที่รูปนั้น มันเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินและมีคำว่า *นิวเมกกะ* ปรากฏขึ้น

“อ้า ใช่แล้ว” พ่อของเธอว่า “อันนั้นเปลี่ยนชื่อมาแล้วตั้งหลายครั้งก่อน มหาภัยพิบัติ” เขาหมุนทรงกลมแล้วซึ่ไปยังประเทศยาวๆ แคบๆ ที่อยู่อีกฝั่ง ของลูกโลก “แล้วอันนี้ล่ะ”

“ชิลี” คลาร์กตอบเสียงมั่นใจ

“จริงหรือ พ่อว่าในนั้นมันก็อุ่นดีออก”

คลาร์กกกลอกตา “พ่อคะ พ่อจะเล่นมุกนี้ทุกครั้งที่เราเล่นเกมกันเลยหรือ”

“ทุก ครั้ง เลย” เขายิ้มแล้วอุ้มคลาร์กไปนั่งตัก “อย่างน้อยก็จนกว่าพวกเรา จะไปอยู่ *บน* ประเทศชิลีกันจริงๆ เพราะถึงตอนนั้น มุกนี้ก็คงเก่าแล้วละ”

“เดวิด” แม่ของคลาร์กส่งเสียงเตือนมาจากห้องครัวขณะที่เธอกำลังฝึก โปรตีนแพ็คเพื่อเอาไปผสมกับกะหล่ำเรือนกระจก เธอไม่ชอบเลยเวลาที่พ่อของ คลาร์กพูดติดตลกเกี่ยวกับการลงไปที่โลก เพราะตามงานวิจัยของเธอแล้ว กว่าดาวเคราะห์ดวงนั้นจะปลอดภัยก็ต้องใช้เวลาอีกอย่างน้อยหนึ่งร้อยปี

“แล้วคนล่ะคะ” คลาร์กถาม

พ่อเอียงศีรษะ “ลูกหมายความว่ายังไง”

“หนูอยากจะทำให้เห็นว่าคนอาศัยอยู่ที่ไหนกัน ทำไมบนแผนที่ถึงไม่มีอาร์เจน- เตินาล่ะ”

พ่อของเธอยิ้ม “พ่อกลัวว่าเราจะไม่มีแหล่งข้อมูลอะไรที่ลงรายละเอียดถึง ขนาดนั้น หรือคนนะ แต่คนนั้นก็อาศัยอยู่ทั่วแหละ” เขาไล่นิ้วไปตามเส้นหยักบน แผนที่ “พวกเขาอาศัยอยู่ริมมหาสมุทร...พวกเขาอาศัยอยู่บนภูเขา...ในทะเลทราย... ตามริมแม่น้ำ”

¹Chile ออกเสียงคล้ายคำว่า chill ที่แปลว่า “เย็น”

วันที่สี่สิบเอ็ด

“แล้วทำไมพวกเขาถึงไม่ทำอะไรเลยล่ะคะตอนที่เกิดมหากภัยพิบัติขึ้น”

แม่ของเธอเดินมานั่งบนโซฟาด้วย “มันเกิดขึ้นเร็วมากจ้ะ” ผู้เป็นแม่พูดขึ้นหลังจากนั่งลงแล้ว “แล้วบนโลกก็ไม่มีที่ที่มนุษย์จะไปหลบซ่อนจากรังสีพวกนั้นได้ด้วย แม่คิดว่าชาวจีนได้สร้างโครงสร้างอะไรสักอย่างไว้ตรงนี้นะ” ผู้เป็นแม่ลากนิ้วขยายภาพและชี้ไปที่ผังขวาของแผนที่ “แล้วก็มีคนพูดถึงอะไรบางอย่างที่อยู่ใกล้ๆ ธาราคารเมลิตพันธ์ุพีชตรงนี้ด้วย” แม่ของเธอไล่นิ้วไปตามขอบบนของแผนที่

“แล้วภูเขาเวเทอร์สละ” ผู้เป็นพ่อถาม

แม่ของคลาร์กบ๊ตๆ เลื่อนๆ ลูกโลก “นั่นมันน่าจะอยู่ในเวอร์จิเนียใช่ไหม”

“ภูเขาเวเทอร์คืออะไรหะคะ” คลาร์กถามพร้อมกับโน้มตัวเข้าไปดูใกล้ๆ

“หลายปีก่อนเกิดมหากภัยพิบัติ รัฐบาลสหรัฐฯ ได้สร้างหลุมหลบภัยใต้ดินเอาไว้เผื่อหากมีสงครามนิวเคลียร์เกิดขึ้น ซึ่งเหมือนไม่จำเป็นไปได้ แต่พวกเขาก็ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อปกป้องประธานาธิบดี...ที่เป็นเหมือนกับสมุหนายกของเรานี้ละ” แม่อธิบาย “แต่พอระเบิดลงจริงๆ ก็ไม่มีใครไปถึงที่นั่นทัน แม้แต่ประธานาธิบดีเองก็ตาม ทุกอย่างมันเกิดขึ้นโดยที่เราตั้งตัวไม่ทัน”

คำถามอันชวนให้ใจเสียข้อหนึ่งกระเด็นกระดอนไปมาท่ามกลางความคิดอันยุ่งเหยิงอื่นๆ ในหัวคลาร์ก “มีคนตายไปเท่าไรกันคะ หลายพันรีเปล่า”

พ่อของเธอถอนหายใจ “หลายพันล้านเลยละ”

“หลายพันล้าน?” คลาร์กลุกขึ้นยืนแล้วเดินเตาะเตาะไปที่หน้าต่างกลมบานเล็กๆ ซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาว “ตอนนี้คนพวกนั้นจะอยู่บนนี้กันแล้วรีเปล่าคะ”

แม่เดินเข้ามาแล้วเอามือวางบนไหล่ของคลาร์ก “ลูกหมายความว่ายังไง”

“ก็สวรรค์น่าจะอยู่ที่ไหนสักแห่งในอวกาศไม่ใช่หะคะ”

แม่บีบไหล่คลาร์ก “แม้ว่าสวรรค์จะอยู่ได้ทุกที่ตามแต่จินตนาการของเรานั้นละ แม่คิดว่าตลอดว่าสวรรค์ของแม่คงจะอยู่บนโลก ที่ไหนสักแห่งในป่าเต็มไปด้วยต้นไม้”

คลาร์กสอดมือเข้าไปจับมือแม่ “จ้ะสวรรค์ของหนูก็จะอยู่ที่นั่นเหมือนกัน”

“ฉันพ่อก็รู้แล้วว่าตรงประตูสวรรค์เขาจะเปิดเพลงอะไรกัน” พ่อหัวเราะ
แม่ของเธอหมุนตัวกลับมา “เดวิด คุณอย่าเปิดเพลงนั้นขึ้นมาอีกเชียวนะ”
แต่ก็สายไปแล้ว เพลงดังออกมาจากลำโพงที่ฝังอยู่บนผนัง คลาร์กยิ้มแป้น
ขณะไต่บันไดขึ้นประโยคแรกของเพลง *เฮเวนอิสอะเพลสออนเอิร์ธ*²

“เอาจริงหรือ เดวิด” แม่ของเธอเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง
พ่อของเธอหัวเราะแล้วกระโดดไปจับมือกับทั้งคู่ ทั้งสามคนหมุนตัวไป
รอบห้องนั่งเล่น พวกเขาร้องเพลงโปรดของผู้เป็นพ่อ

“คลาร์ก!” เบลลามีปรากฏตัวออกมาจากแนวต้นไม้แล้ว เขาหอบหายใจ
ตอนนั้นมันมืดเกินกว่าจะเห็นสีหน้าของเขาได้ถนัด แต่เธอก็รับรู้ถึงความ
ร้อนรนในน้ำเสียงนั้นได้ “มาดูนี่เร็ว!”

คลาร์กเดินแหวกน้ำไปอย่างเงอะงะ เธอไปถึงริมฝั่งที่เป็นดินโคลน และ
ก็ล้มไปเลยคิดว่าตัวเองแทบจะไม่ได้ใส่เสื้อผ้า เธอออกวิ่งโดยไม่สนใจก้อนหิน
ที่อยู่ใต้เท้าเปล่าเปลือยกับอากาศที่สดชื่นเยือกบาดผิว

เบลลามีกำลังคุกเข่าอยู่บนพื้น พร้อมกับเพ่งมองไปยังอะไรบางอย่าง
ที่คลาร์กดูไม่ออก

“เบลลามี!” เธอเรียก “นายไม่เป็นไรนะ แล้วเมื่อกี้มันเสียงอะไรกัน”
“ไม่มีอะไร คงจะนกหรืออะไรสักอย่างละมั้ง แต่ดูนี่สิ นี่เป็นรอยเท้า”
เขาชี้ไปที่พื้น และรอยยิ้มของเขาก็ทอประกายแห่งความหวังเจิดจ้า “ต้อง
เป็นของอ็อกเทเวียแน่ ฉันมั่นใจ เราเจอร่องรอยแล้ว”

ความโล่งอกแผ่ซ่านไปทั่วตัวคลาร์กขณะที่เธอคุกเข่าลงดูร่องรอยนั้น
ให้ชัดๆ ห่างออกไปสองสามเมตรดูเหมือนจะมีกรอยหนึ่งอยู่ในหอย่อมโคลน
ทั้งสองรอยยังดูใหม่อยู่มาก เหมือนกับอ็อกเทเวียเพิ่งจะเดินผ่านจุดนี้ไปเพียง
แค่ว่าไม่กี่ชั่วโมง แต่ก่อนที่คลาร์กจะทันได้ตอบอะไร เบลลามีก็ลุกขึ้นยืน ดิ่ง

²“Heaven is a place on Earth” อาจแปลได้ว่า“สวรรค์คือสถานที่บนโลก”

วันที่สี่สิบเอ็ด

คลาร์กลุกขึ้นตาม แล้วจับเธอ

ตัวเขายังคงเปียกชุ่มจากการลงไปในทะเลสาบ เขาเอาแขนโอบเอวเธอ ผิวเนื้อซึ้นๆของเธอแนบชิดร่างเขา เป็นเวลาครู่หนึ่งที่โลกรอบกายทั้งคู่มลายหายไป เหลือเพียงเบลลามี...ลมหายใจอุ่นๆของเขา และรสชาติของริมฝีปากคู่นั้น เขาเลื่อนมือทั้งสองข้างจากเอวเธอไปยังบั้นเอว แล้วคลาร์กก็ตัวสั่นจู่ๆ เธอก็ตระหนักขึ้นมาอย่างแจ่มชัดว่าเธอกับเบลลามีต่างก็อยู่ในชุดชั้นในที่เปียกโชก

สายลมเย็นไล่ผ่านเรือนยอดใบ และเริงระบำผ่านต้นคอกของคลาร์ก เธอตัวสั่นวาบขึ้นมาอีกครั้ง เบลลามีผละออกจากริมฝีปากของเธออย่างช้าๆ “หนาวจนตัวแข็งเลยละสิ” เขาพูดพลางเอามือถูหลังเธอขึ้นๆลงๆ

คลาร์กเอียงศีรษะน้อยๆ “นายใส่เสื้อใต้น้อยกว่าฉันอีก”

เบลลามีไล่นิ้วขึ้นไปตามแขนของเธอ แล้วดึงสายบราเปียกๆของเธอเล่นเป็นชิงหยอกเย้า “ถ้ามันขี้ใจเธอนักละก็ เรามาจัดการเรื่องนั้นกันได้นะ”

คลาร์กยิ้ม “ฉันว่ามันอาจเป็นความคิดที่ดีนะ ถ้าเราจะใส่เสื้อผ้าเพิ่มก่อนที่จะเดินตามรอยเท้าเข้าไปในดงไม้กันต่อ” ถึงเธอไม่คิดว่ารอยเท้าพวกนี้จะเลือนหายไปในเวลาแค่คืนเดียว แต่หญิงสาวก็รู้ว่าถ้าเบลลามีได้พบรอยเท้าแล้ว เขาก็คงไม่อยากจะหยุดหรอก

เขามองคลาร์ก “ขอบใจนะ” เขาโน้มตัวเข้าไปจับเธออีกครั้งก่อนจะจุมมือเธอไปที่ริมแม่น้ำ

ทั้งคู่ใส่เสื้อผ้าวอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เก็บสัมภาระแล้วมุ่งหน้ากลับเข้าไปในดงไม้ซึ่งเต็มไปด้วยเงามืด รอยเท้าที่เดินตามได้ง่ายก็จริง แต่เบลลามีก็มักจะมองเห็นรอยต่อไปก่อนคลาร์กอยู่ดี การล่าสัตว์ทำให้สายตาของเขาเฉียบคมขึ้นหรือเปล่านะ หรือว่านั่นเป็นเพราะความร้อนรนของเขาที่แน่น “ลืมเรื่องเหยือกปลาไปได้เลย เพราะฉันคิดว่านายมีสายตาสำหรับมองในที่มืดแล้วละ” เธอตะโกนบอกตอนที่เขาพุ่งไปหารอยเท้าอีกรอยซึ่งเธอยังไม่ทันจะเห็นเลยด้วยซ้ำ แน่ละว่าคลาร์กตั้งใจพูดติดตลก แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้ว

เห็นได้ชัดว่าระดับรังสีบนโลกไม่ได้สูงอย่างที่เธอเคยหวาดกลัว ที่จริงนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งคู่จะปลอดภัยแล้วอยู่ดี เพราะพิษจากรังสีระดับต่ำนั้นอาจใช้เวลาถึงหลายสัปดาห์กว่าจะแสดงร่องรอยออกมา โดยที่เซลล์ของทั้งคู่จะเริ่มเสื่อมสภาพไปก่อนแล้ว เท่าที่เธอรู้ นั่นคือเหตุผลที่ยังไม่มียานถูกส่งลงมาเพิ่ม และหากสภาพไม่ได้ตัดสินใจว่าโลกปลอดภัย...เพราะข้อมูลทางชีวภาพจากกลุ่มหนึ่งร้อยได้พิสูจน์แล้วว่ามันยังไม่ปลอดภัยละก็

หัวใจของเธอเต้นรัว คลาร์กก็มลงไปมองเครื่องตรวจจับที่รัดอยู่รอบข้อมือแล้วนับจำนวนวันที่พวกเธอลงมาบนโลก เธอเงยหน้ามองดวงจันทร์ซึ่งคืนนี้ปรากฏให้เห็นสามในสี่ส่วน ในคำคืนอันเลวร้ายคืนแรกวันที่พวกเธอตกลงสู่พื้นโลก พระจันทร์เป็นเสี้ยวสี่ขีดๆ เธอรู้สึกวูบในท้องเมื่อนึกถึงข้อความสำคัญในงานวิจัยของพ่อแม่เธอ วันที่คนไข้จะป่วยหนักที่สุด วันที่ยี่สิบเอ็ด

“ฉันคุ้นเคยกับการมองหาอะไรๆ ในความมืดนะ” เบลลามีที่อยู่ข้างหน้าพูดโดยไม่ได้สนใจความกังวลของเธอ “ตอนอยู่บนยานานิคม ฉันเคยลักลอบเข้าไปในพื้นที่เก็บของร้าง ส่วนใหญ่ไม่มีไฟฟ้าใช้แล้ว”

คลาร์กสะดุ้งเมื่อถูกกึ่งไม้สะกดวิชา “นายไปทำอะไรในที่แบบนั้น” เธอถามพร้อมกับปิดความกังวลทิ้งไปก่อน ถ้ามีใครเริ่มแสดงออกถึงอาการของการถูกพิษรังสีละก็ พวกเธอก็ยังมียาที่อาจจะช่วยได้ ถึงแม้จะมีจำนวนแค่เพียงน้อยนิดก็ตาม

“อะไหล่เครื่องจักรเก่าๆ สิ่งทอ ของโบราณทำบนโลกชิ้นแปลกๆ... อะไรก็ได้ที่มีค่าพอให้อาไปแลกเปลี่ยนที่ศูนย์” เขาพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ แต่เธอได้ยินคำแห่งความตึงเครียดอยู่ในนั้น “ตอนอยู่ศูนย์รับเลี้ยง อ็อกเทเวียไม่ค่อยได้กินอาหารอย่างเพียงพอ ฉันเลยต้องหาวิธีเพิ่มดั้มป็นส่วนอาหาร”

คำสารภาพนั้นดึงคลาร์กออกมาจากห้วงความคิด หัวใจของเธอปดรัวเมื่อนึกภาพเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าเธอคนนียามที่เขายังเป็นเด็กตัวเล็กๆ อยู่คนเดียวในความมืดของพื้นที่เก็บของซึ่งเหมือนโพรงถ้ำขนาดใหญ่ “เบลลามี”

วันที่สี่สิบเอ็ด

เธอพูดขึ้น เธอพยายามนึกหาคำพูดที่เหมาะสม แต่แล้วก็ชะงักไปเมื่อเหลือบไปเห็นประกายบางอย่างหลังแมกไม่มีดำ เธอรู้ว่าเธอควรจะไปต่อ ทั้งคู่ไม่มีเวลาให้เสียมากไปกว่านี้แล้ว แต่ถึงอย่างนั้น ประกายวูบวามันนั้นก็หยุดคลาร์กไว้จนได้

“เบลลามี มาดูนี่สิ” เธอหมุนตัวแล้วเดินเข้าไปหาประกายนั้น

มีบางอย่างอยู่บนพื้น กระจัดกระจายอยู่รอบๆ รากขนาดใหญ่ของต้นไม้ คลาร์กก้มตัวลงไปมองใกล้ๆ และเห็นว่ามันเป็นโลหะ เธอสูดหายใจลึก ยื่นมือออกไป และไล่นิ้วไปตามชิ้นส่วนยาวๆ ที่บิดเบี้ยว นั่นมันจะเป็นส่วนประกอบของอะไรไปได้ล่ะ แล้วมันมาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร ในดงไม้กลางป่าแบบนี้

“คลาร์ก” เบลลามีตะโกนเรียก “เธออยู่ไหนนะ”

“ฉันอยู่ตรงนี้” คลาร์กตะโกนตอบ “นายต้องมาดูนี่นะ”

เบลลามีโผล่มาอยู่ข้างๆ เธออย่างไร้สัมเสียง “เกิดอะไรขึ้น” เขาหอบหายใจหนักหน่วง ในน้ำเสียงแฝงความหงุดหงิด “เธอจะเดินแยกไปเฉยๆ แบบนี้ไม่ได้นะ เราต้องอยู่ใกล้กันเอาไว้”

“ดูสิ” คลาร์กหยิบชิ้นส่วนโลหะนั้นขึ้นมาส่องใต้แสงจันทร์ “ของชิ้นนี้มันรอดมาจากมหาภัยพิบัติได้ยังไงกัน”

เบลลามียื่นถ้ำน้ำหนักไปมา “ไม่มีเบาะแสเลย” เขาว่า “ที่นี่เราจะไปกันต่อได้รึยัง ฉันไม่อยากทำรอยเท้าหายอีกนะ”

คลาร์กกำลังจะวางชิ้นส่วนแปลกประหลาดนั้นลงกับพื้น แต่แล้วเธอก็เห็นตัวอักษรอันคุ้นเคยสลักอยู่บนผิวโลหะ **ทีจี** ทริลเลียนกาแล็กติก “โอ้พระเจ้า” เธออุทาน “นี่มาจากอาณานิคม”

“อะไรนะ” เบลลามีคุกเข่าลงข้างๆ เธอ “มันต้องเป็นชิ้นส่วนของยานลิสไซท์ใหม่”

คลาร์กส่ายหน้า “ฉันไม่คิดว่างั้นนะ เพราะตอนนี้เราต้องอยู่ห่างจากค่ายมาสักหกกิโลเมตรได้ ไม่มีทางเลยที่ของชิ้นนี้มันจะเป็นซากยานจากการตก” *อย่างน้อยก็ไม่ใช่การตกของเรา*

จู่ๆ คลาร์กก็รู้สึกหัวหมุนไปหมด เหมือนกำลังอยู่กึ่งกลางระหว่างความทรงจำกับความฝัน “มีเศษชิ้นส่วนอื่นๆ ตกอยู่อีก บางทีมันอาจจะเป็นอย่างอื่นบางอย่างที่...” จู่ๆ เธอก็ร้องลั่นเมื่อรู้สึกเจ็บแปลบที่แขนขวา

“คลาร์ก เธอเป็นอะไรีเปล่า”

เบลลามีเอาแขนโอบเธออยู่ แต่เธอไม่สามารถหันไปมองเขาได้ ดวงตาของเธอจับจ้องไปที่อะไรบางอย่างบนพื้น

อะไรบางอย่างที่ยาว ดำมืด เรียวบาง และเลื้อยขยุกขยิก

เธอพยายามจะชี้ให้เบลลามีดูสิ่งมีชีวิตตัวนั้น แต่แล้วก็พบว่าเธอขยับตัวไม่ได้ “คลาร์ก! เธอเป็นอะไรไป” เขาตะโกนถาม

คลาร์กอ้าปาก แต่ไม่มีเสียงออกมา เธอเริ่มรู้สึกแน่นหน้าอก แขนก็ร้อนผ่าวราวเปลวไฟ

“โอ้ บ้าเอ๊ย” เธอได้ยินเสียงเบลลามี แต่ตอนนี้เธอมองไม่เห็นเขาแล้ว โลกที่อยู่รอบตัวเริ่มหมุน ดวงดาว ท้องฟ้า และต้นไม้ใบไม้ ม้วนวนไปสู่ความมืด ความร้อนที่แผ่นวบบขึ้นมาจากแขนนั้นเลือนรางไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเลือนรางไป เธอล้มหงายหลังพิงเบลลามี จากนั้นก็รู้สึกว่าร่างถูกยกลอยขึ้น รู้สึกไร้น้ำหนักเหมือนตอนอยู่ในทะเลสาบ ไร้น้ำหนักเหมือนพ่อแม่ของเธอในตอนนั้น

“คลาร์ก อยู่กับฉันก่อน” เบลลามีตะโกนเรียกมาจากที่ไหนสักแห่งซึ่งอยู่ไกลออกไป ความมืดเริ่มแผ่เข้ามาโอบรอบตัวเธอ ห่อหุ้มแขนขาของเธอเอาไว้ในหมู่ดาว

จากนั้นก็มีความเงียบงัน